Nemere István

Kiált a csönd

adamo books kiadó

Nemere István

Kiált a csönd

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2018

ISBN 978-963-453-415-0

Az eső lett a világ tengere, betöltött eget és földet. A fényszórók két kúpot vágtak a homályba, de bár a fények középen összeértek és előrevetültek, nem oszlathatták el a közös feketeséget. Az éjszaka és az erdő szövetséget kötöttek.

Az autó a kanyarokban majdnem megcsúszott - vagy csak Theo érezte így?

Mindenesetre hol fékezett, hol gyorsított, pedig maga sem tudta, mi lenne jobb. Gyorsan odaérni, vagy egyáltalán nem?

Látóterében minden pillanatban ezer és ezer esőcsepp zuhant alá. Az út kanyargott, már lefelé jött a hegyről. Tenyere izzadt, de ezt is csak később vette észre. Egyáltalán, most mindennel késésben volt. Amikor csörgött az a telefon a szerkesztőségben, először azt hitte, már a Bizottság... De nem. A pályázati eredményekre még várnia kellett. Nem is közölték előre, pontosan mikor hirdetnek végeredményt. Valami azt súgta, ő fog nyerni, vagy rosszabb esetben elhozza a második díjat. Az sem lenne rossz, végre felfigyelnének a nevére... De egy másik érzés, a mindig gondosan rejtegetett pesszimizmus meg azt sugallta, ezúttal sem sikerül. Hiszen mióta kínlódik már!

Pedig most sikerülnie kell! Huszonnyolc éves lesz hamarosan, hát nem várhat. El kell indulnia. Amerre elindult, hamis út volt, kényszerből választotta. Nem vagyok én igazi újságíró, mondogatta olykor barátainak.

Barátok? Most maga elé meredt a sötétben, és keserűen elhúzta a száját. Csak néha együttérző, máskor meg kárörvendő mellékszereplői az életének, amelyben ő természetesen főszereplő.

Volt, ahol nem csak zuhogott az eső, hanem még erős szél is fújt. Amikor a kocsi kibukkant egy erdőből, oldalról megrohanta,

valósággal letámadta egy szélroham. Theo erősen belekapaszkodott a kormányba, igyekezett egyenesben tartani a kocsit. Még jó, hogy nem jött szembe senki - a felezővonalon sodródott vissza, majdnem az útpadkára. Kevesen közlekednek ilyenkor. A műszerfal világító számlapjára pillantott; hajnali kettő múlott.

Három előtt biztosan nem ér oda. Ha ugyan oda akar érni... Theo levette lábát a gázpedálról. A jármű azonnal lassulni kezdett. De éppen ekkor eltűntek az esőcseppek. Amikor befutott a következő erdőbe - két oldalt fasorok vigyázták a nedvesen csillogó aszfaltcsíkot -, mégis elmúltak kétségei. Jó lett volna megállni, pihenni egy percet, aztán elegáns és főleg nagyon is határozott mozdulattal megfordítani az autót és előbb lassan, majd mind gyorsabban haladni visszafelé. Hazamenni, felejteni és nem gondolni többet erre az egész szerencsétlen ügyre.

A lába azonban nem engedelmeskedett, hisz ez nem parancs volt, csupán kósza ábránd. Határozatlan, elfoszló gondolat, inkább vágyakozás. Valami mégis azt súgta, mennie kell. Nem húzhatja ki magát a dologból, ha már eddig is benne volt.

Ajkába harapott. Szeretett volna nem gondolkozni, inkább zenét hallgatott.

Szólt a rádió, már mióta elindult, de annyira elfoglalták a gondolatai, hogy nem is hallotta. Ismeretlen klasszikus darab volt - persze, csak neki ismeretlen. Talán egy vonósnégyes. Egy percre átadta magát a zene elringató hullámainak. A kamarazenének is van színe, tudta. Mélybarna a csellók hangja, valamivel világosabb a hegedűké. Igaz, a hegedű néha teljesen fehérre változik a magasabb hangtartományokban... Kis faluhoz közeledett, látta a névtábláját, de már egy másodperccel később nem emlékezett a nevére. Elhúzott a hallgatag, sötét házak között. A falu teljesen

kihalt volt, néhány villanyoszlop meredezett a magasba, talán csak azért, hogy kalapjuk alól sárgás fényt szórjanak egy kis körre, a talajra, néhány nedvesen csillogó lombú fára. A fények voltak az emberek, a lakók.

Aztán megint a homály vette körül, de most már nem esett. Az út mégis nedves volt, hát nem sietett. Félt a haláltól, mint minden alkotó ember.

Messze még az idő, mondogatta magában görcsösen. Így is sejtjeibe lopózott az akarat: élni. Élni.

A város még vagy félórányira volt tőle. A lejtő lassan véget ért, elmaradoztak a hegyek. Hamarosan meglátja a fénytengert. Csak körülbelül tudta, hová kell mennie az utcák rengetegében. Elhesegette a gondolatot, hogy majd keresgélnie kell a célt egy éjjeli, idegen városban.

A rádióban véget ért a zene, valaki monoton, idegesítő hangon beszélt.

Theo elzárta a rádiót. Azonnal rárohant a csönd; a motor állandó zaját már nem is hallotta. És nem védekezhetett az emlékek ellen sem.

...Paula a válása után bukkant fel. Theo akkor már majdnem egy éve élt egyedül. „Huszonhét éves újságíró, a jövő reménysége”, mondogatta magáról.

Néha vidámabb társaságban így is mutatkozott be: „A leendő Nobel-díjas író vagyok” - pedig hát csak lapoknak írt. Az a pár novella... mit számít? A regény az igazi, tudta ő is, méghozzá tartalmas, nagy regény, amely hatalmába keríti az olvasót... Amitől megváltoztatják az életüket, talán jobbak lesznek? Máskor meg pontosan tudta, mennyire, naiv elképzelés ez.

Mégis bízott benne.

Paula először ellenség volt, azzá lett egyetlen perc alatt. Sovány, de jó alakú lány nagy szemekkel, kicsit kiugró arccsontokkal, amit Theo úgy kedvelt. Bár ez eleinte nem tudatosult benne. A lány megtorpant a szerkesztőség ajtajában, és tétován körülnézett. Volt benne valami gyermeki, pedig hát legalább annyi idős volt, mint Theo. Tétován álldogált a képzeletbeli küszöb előtt, mivel igazi küszöb nem volt, mert a szerkesztőség akkoriban tért át a modem, külföldről ellesett gyakorlatra. Az újságírók nagy termekben dolgoztak, még nem annyira számítógépek, mint inkább régi írógépek mellett. Theo is köztük volt, akkoriban éppen a városi híreket szerkesztette. Legféltettebb kincse a városháza nagyságainak otthoni telefonszámait tartalmazó kis jegyzetfüzet volt. Lassanként kezdte kiismerni magát a kulisszatitkokban, és hol a főszerkesztője, hol a városi potentátok adták tudtára, mi az, amiről nem írhat. De így is éppen elég témája maradt, írónak készült, tehát afféle egyszemélyes kémszervezetnek képzelte magát - valamilyen értelemben az is volt, mert minden író az. Itt él ebben a világban, azt figyeli, és bár sok közösséget érez vele, azért egy bizonyos határig mindig kívülálló marad. Egy ember, aki nem menetel együtt a többiekkel, aki csak figyel, hogy leírhassa majd, amit látott. Amit hallott. Amit átélt ő, és legfőképpen átéltek mások.

Paula tehát ott szerencsétlenkedett az ajtónál és halkan mondott valamit.

Theo nem értette, mint mond. Felállt a gépétől és odament a lányhoz. És Paula ránézett. Ideges volt, toporgott, várt valamire, valakire. Rövid haja rátapadt a fejére, nyaka vékonynak tetszett. Az is volt. Theo később már nem emlékezett rá, milyen ruhát viselt a lány ekkor. Csak egy piros szandálra emlékezett.

- Segíthetek? - kérdezte tőle.

- Maga Leski?

- Nem, én Theo Tabris vagyok - mosolygott. A lány arcára gyűlölet ült ki.

- Akkor minek jött ide? Én Leskit keresem!

- Kérem, már itt sem vagyok - Theot ilyenkor belül mindig valami hűvösség öntötte el, és nyomban visszahúzódott. Kéjes örömet érzett, ha megsértődhetett, de ezt nem engedte meg magának gyakran. Nem akart az örök sértődött lenni.

Visszament hát a helyére. A lány ellenszenves volt, igyekezett nem tudomást venni róla. Ám a szeme sarkából még látta egy ideig a piros szandált. Aztán eltűnt. Vagy megjött Leski vagy a lány unta meg a várakozást.

Fél óra múlva megéhezett, és éppen készen lett a munkájával. Bevitte a rovatvezetőhöz, akinek persze külön üvegfalú kuckója volt a terem szélén.

Mehetett ebédelni. Egyik „barátja” sem volt ott, csak egy fotós, de az intett: mennie kell dolgozni. A folyosóról lenézett az udvarra - a szerkesztőség egy majdnem százéves épületben volt, a ház falait régies kőszobrok, aprólékosan kidolgozott oszlopfejek és más faragványok díszítették. Az ablakok belülről erődszerű nyílások, benyílók voltak, kívülről meg fehér márványoszlopok között csillogtak ki az utcára.

A házban volt egy büfé is. Theo megrendelte az ételt. Ekkor vette észre a lányt. Paula egy majdnem üres tálca előtt ült és csak nézett maga elé. Volt a tartásában valami kétségbeesett, reménytelen.

...Az eső megint eleredt, az éjszaka szorítása nem engedett, bilincs volt a homály, fénytelen erőszak. Az autó lámpái ugyan most messzebbre vetették fényűket, de a szemerkélő ellenség onnan fentről fáradhatatlanul bombázta a tájat. Kopogott a kocsi teteje,

bepárásodott a szélvédő. Az ablaktörlők le-lesöpörték a vizet, de máris kezdhették újra a munkát. Homályosult az üveg és Theoban nőtt a szorongás. Csak az emlékekbe kapaszkodhatott.

...Kegyetlen volt. Hagyta szenvedni a nőt, nem ment oda hozzá. Leski a jelek szerint cserbenhagyta a lányt, vagy nem is tud az ittlétéről? Ha a szeretője, talán nem is választott rosszul. Theo volt már legény és házasember, most pedig ismét egyedül tengette életét. Akadtak szeretői, de különösebben nem hajtotta az alkalmakat. Ha akadt valaki pár hétre vagy hónapra, hát jó. Azt mindjárt az elején megmondta mindegyiknek, a nősülésből elege van. Szívesen játszotta meg a sokat tapasztalt férfit, aki bár fiatal - és koránál is fiatalabbnak látszik, ez természetes adottsága volt, erősen kihasználta -, de azért tudja, mitől romolhatnak meg a kapcsolatok. És erre célozgatott is. Ezeknek a lányoknak soha nem beszélt a tönkrement házasságáról. Legfeljebb annyit említett, és ez igaz is volt: nagyon fiatalon nősült, nem kellett volna, túl korán volt még a nősüléshez.

Most hát kegyetlen volt, hagyta, hogy kínlódjon a lány. Két asztallal távolabb ült. A kollégák néha ráköszöntek Theora, az egyik megkérdezte, mit evett és ízlett-e? Paula csak ült, nézett maga elé, egyszer majdnem elment, de aztán mégis ott maradt. Ideges, hosszú ujjai markolták a kis fekete táskát - igen, Theo emlékezett rá, hogy fekete retikülje volt, nem illett sem a cipőjéhez, sem a ruhájához. Zsongtak az emberek, csapkodták az ajtót, a pincérnő valamit hátra kiáltott a konyhába, ahol egy rádió is szólt. A büfé mindennapos zaja része az életnek, néha tartalma is.

Paula végre felemelte a tekintetét, körülnézett. Theo akkoriban még szégyenlős és bátortalan volt. Ha valaki így nézett rá, azonnal lesütötte a szemét. Alapjában véve szemérmes volt, nem igazán tudott mások arcába, szemébe nézni: legfeljebb csak akkor, ha

kezet fogtak; ilyenkor is csak azért, mert olvasta valahol, hogy erről ítélik meg az embert. Ilyenkor igyekezett keményen kezet fogni. Ha a másik nő volt, akkor is.

Paula tekintete körbejárt és megállapodott rajta. Ezt Theo akkor is érezte, amikor nem nézett arra. Mintha Paula szeme a szó fizikai értelmében is megakadt volna rajta, tűleveles ág egy finom pulóver szálai között, szakít és kellemetlen. Szinte fáj.

Látni nem látta, csak érezte, hogy a lány felállt és odajön hozzá. Villájára szúrta az utolsó falatot és igyekezett olyan arcot vágni, mint akinek most ez az egyetlen gondja.

- Jó napot. Megbántottam magát - Paula leült az üres székre.

- Nem számít - mondta Theo és vállat vont.

- Paula Bayott vagyok.

- Theo Tabris.

- Tudom, ezt már odafönt mondta. Én Leskit kerestem, vele beszéltem telefonon. Nem ismerem őt, csak itt mondták, hogy ma be sem jött.

- Előfordul - Theo most semleges álláspontra helyezkedett. Nem sok kedve volt átvenni valamilyen témát vagy ügyet Leskitől. Aki különben a lapnál a sötét ügyekkel foglalkozott. Botrányok, alvilág, korrupció, rendőrségi túlkapások, bűnözők.

Kilakoltatások, megvesztegetett hivatalnokok.

Valamilyen értelemben együtt dolgoztak ő meg Leski - csak míg Theo a „fehér”, a tiszta ügyeket írta meg a városról, Leski éppen az ellenkezőjét. És kollégája jól érezte magát ebben a piszkos világban, szemlátomást nem is félt.

- Bocsásson meg - Paula egy pillanatra könnyedén megfogta a

férficsuklóját. De ez a pillanat is sokat jelentett Theonak. Érzékeny volt és talán túlságosan is nagy jelentőséget tulajdonított a gesztusoknak. Eltolta maga elől a tányért és a lányra nézett.

...Az eső áztatta aszfalt fényes csíknak látszott. Itt már nem voltak erdők, Theo közeledett a városhoz. Kétoldalt gyártelepek, a legtöbb helyen most is égtek a lámpák. Ha nem dolgoztak éppen a nagy csarnokokban, hát az őrök fülkéjének ablakai világítottak. Theo egy piacra igyekvő pótkocsis teherautót akart megelőzni, hunyorogva megvárta, míg elhalad vakító lámpáival. Aztán újra körülvette a simogató sötétség. Már nem volt messze a várostól, itt-ott felbukkantak a város fényei is. Tábla jelezte, a centrumig már csak tizenegy kilométer. Paula... Mindez tavaly volt, év elején. Most meg a következő év vége felé jár. Meddig tartott az a dolog? Egy évig, ha mindent összeszámol.

Illetve dehogy, hiszen az utolsó fél évben már nem is látta a lányt. És nem bánta, hogy nem is hallott felőle.

Az út elkanyarodott. Gyalogos ment a padkán, a kocsizajra megfordult és integetett. A lapátok letörölték a vizet, már csendesedett az eső. Theo levette a lábát a gázpedálról, de csak egy pillanatig habozott, aztán ismét gázt adott és utálni kezdte önmagát. „Miért nem vettem fel?” Örök dilemma volt ez számára, mióta kinőtt az autóstopos korszakából. Amikor ő is integetett nemegyszer fél napot, és nem vette fel senki. Nézte, hogyan ritkulnak az esőcseppek a fényszórók kúpjaiban, és hajtott tovább végzete, a város felé.

...Paula kezdte izgatni. Talán azért, gondolta kezdetben, mert annyira szokatlan volt. Nem úgy, ahogy mondani szokták, „kisasszony, maga annyira más, mint a többi nő"- féle dolog volt ez. Egyszerűen más volt minden ízében.

Theo addig főleg jólnevelt nőkkel találkozott, azokat ismerte.

Másfélékkel nem is jöhetett össze, mert nem olyan körökben mozgott. Szülei, míg éltek, vigyáztak erre is. Később a felesége vette át tőlük a stafétabotot, és megóvta a férfit a rossz társaságtól.

Hát Paula bizony nem volt jó társaság. De hát éppen ezért izgatta annyira Theot a lány. Minden, amit mondott, ami megtörtént és megtörténhetett vele, tökéletesen mássá tette, mint amilyenek azok a lányok és asszonyok voltak, akikkel eddig összehozta a véletlen. Mert az ilyesmit - kicsit kényelemszerető lévén - mindig rábízta úgymond a „sorsra”.

Hát most is ez történt. Paulában volt valami szinte látható romlottság, ismeretlen veszély. Lapuló rosszaság ígérete. Nem várt kéjek előrejelzése.

Theo kellemesen megborzongott, amikor az első találkozóra sietett. Már a hely is szokatlan volt; egy már alig használt vasútállomáson várta őt a lány.

Bőrdzsekit viselt, fekete nadrágot, amely szorosan tapadt idomaira. A férfi megérintette Paula fenekét a feszülő nadrágban. A lányt ez nem lepte meg.

Nem volt finnyás, a szavait sem válogatta meg. Olyan kifejezések hangzottak el az ajkáról, amit Theo soha le nem írt volna, de még ki sem mondott. Ez is borzongást okozott neki, de azért ő ezután sem szokott rá a trágár beszédre.

Paula azonnal letegezte és úgy viselkedett vele, mintha máris az lenne, ami csak később akart lenni. A szeretője. Megfogta a férfi kezét és húzta maga után. Elmennek egy barátnőjéhez, mondta. A barátnő éppen nem volt otthon, de Paula tudta, hol van a kulcs. Behúzta a férfit az ismeretlen lakásba... ...Most már nem esett, sőt az út is felszáradt. Theo mégsem haladhatott gyorsabban.

Rendőrautó állt az út szélén, ketten ültek benne. No, ezek éppen a gyorsan közlekedőkre vadásznak, talán radarjuk is van. Nem kedvelte a rendőröket, ilyenkor ősi reflexek működtek benne. Talán rablók voltak az ősei? Haramiák, útonálló banditák? Zsigeri volt ez az ellenszenv, de ő ezt is természetesnek tartotta. Ha mások is úgy tartanának a törvény őreitől, mint ő, kevesebb lenne a bűnöző. És hitt ebben.

Úgy vélte, ismeri a várost, régebben többször járt itt. De az nappal volt.

Most rájött, hogy bajban lesz. Már-már legyőzte volna az ellenszenvét, és akár megkérdezett volna egy rendőrt is, de a lapuló járőrkocsi már eltűnt a visszapillantó tükréből.

Lassított. Néptelen volt az út. Messze keresztben elhaladt valamilyen jármű, aztán megint semmi. Mit is mondtak a telefonba? Milyen kórház?

Valamelyik szentről nevezték el. Teljesen elfelejtette a nevet. Minden kirepült a fejéből. Akkor, álmából felriadva hirtelen nagyon is ébernek hitte magát. De az óta eltelt pár óra, és hajnal felé az idegen helyen nagyon elesettnek érezte magát. Úgy döntött, megáll egy telefonfülkénél. Kinyitja a könyvet a kórházaknál, és ha nyomtatásban látja, talán azonnal beugrik, melyik kórházról volt szó. Bár egy ilyen kis városban nem sok kórház lehet… …Paula már azon az első randevún lefeküdt vele, és tette ezt teljesen a saját akaratából. A férfi, remegő izgalommal figyelte a helyzetet. Amúgy is hajlamos volt rá, hogy kívülállóként szemlélje, ami történik vele. Mintha nem is vele történnének a dolgok.

De ez vele történt. Paula számára olyan természetes volt, hogy lefekszik a férfival, mint az, hogy megivott egy pohár vizet vagy reggel ébredéskor kinyitotta a szemét, este meg becsukta és elaludt.

Theo csodálkozott ezen, de valami ostoba férfibüszkeségből úgy tett, mintha ez neki is így lenne természetes. Még talán be is beszélte magának, hogy lám, milyen ellenállhatatlan férfi ő, a nők a lába elé omlanak már az első randin.

Később ugyan eszébe jutott, hogy Paula nyilván ezt is előre eltervezte; de Theo nem tudott rájönni, hogy vajon miért. Az biztos, a barátnő nem ok nélkül ment el otthonról, és ők sem ok nélkül mentek oda. De Paula nem használta ki kapcsolatát a férfival. Theo neki nem újságíró volt, hanem férfi, a szó nemi értelmében. Szüksége volt valakire, bár férfit a saját környezetében is találhatott bármikor. De neki most más kellett. Jól szituált, jó házból való fiatalember, aki már nem kezdő.

- Mit akartál Leskitől? - kérdezte Theo a második találkozásukkor. Ekkor már remegve várta a lányt, ezúttal jobb helyen: egy belvárosi presszóban, közel a valamikori királyi palotához, amelyből már rég múzeum lett.

Paula most piros ruhában jött, piros sállal, pedig nem volt hideg. Kora nyár volt. De szél fújt, és a lány rövid hajába is belepiszkáltak a szellőujjak.

- Egy kábszeres bandát akartam lebuktatni.

- Honnan ismered őket?

- Benne vagyok - felelte a lány olyan egykedvűen, hogy már ez önmagában is lefagyasztotta a férfit. Egy ideig mozdulni sem tudott. Közben nézte a lány nyakát, és már könnyű volt odaképzelni a folytatást is. Hisz volt már vele az agyban, volt alkalma megnézni, milyen. Remek teste volt Paulának, és ezt is úgy viselte, mutogatta, mint minden mást. Ebből sem csinált titkot. Természetesnek vette, hogy meztelenül mászkál az idegen lakásban is, hogy nem szégyelli magát. Ha Theo megkérdezte

volna, talán kiderül: egyszerűen nem is tudja, mi a szégyen. Ha kihirdették volna, hogy másnaptól mindenki járjon meztelenül, talán éppen Paulát érdekelte volna legkevésbé a hír. És másnap már alkalmazkodott volna a parancshoz - „sőt még ma délután", tette hozzá ironikusan a férfi. A ruhát nem azért hordta, hogy eltakarjon vele bármit is. Divatcikk volt, amiben feszíteni lehet, ami önmagában is jelez, kiemel ezt és eltakar mást - ennyi volt neki az öltözet.

- Nem értem. Miben vagy benne?

- Egy narkós társaságban - mosolygott rá a lány valahonnan magasról.

Theo azt hitte, újságíró létére eléggé benne van a világ forgatagában, tud mindenről. De ez meglepte. Leski szakterülete nem igazán érdekelte. És mint leendő regényírót is inkább a szép történetek érdekelték. Sőt, csak a történetek. Ami elkezdődik valahol és befejeződik egy másik ponton, de akik átélték, végigvitték, azok sem ugyanazok már. Hiszen a történet eseményei megváltoztatják a résztvevőket is. Ahogy megváltoztatják azt is, aki írja, és azt is, aki elolvassa őket. Legalábbis Theo így hitte még akkor.

- Két éve vagyok közöttük, de már elegem van belőlük. Csak az érdekli őket, honnan szerezzenek anyagot, belövik magukat és kész, elterülnek.

- Neked ez nem elég? - Theo úgy tett, mint aki jól ismeri ezeket a dolgokat. Beavatottnak akart látszani és ezért megváltoztatta a hangját, a mozdulatait.

- Harminc vagyok, öregem - ütött rá a lány a férfi vállára. - De nem ez a legnagyobb baj. A banda lopni jár, meg autókat tör fel. A múlt héten éjszaka már megtámadtak néhány részeg, de tehetős pasit

az egyik parkban.

Szerintem a jövő hónapban már ölni is fognak. És mind olyan fiatal, gyerek még. Tizenévesek, alig van köztük pár húszas.

- Leski segíthetett volna?

- Telefonáltam neki, hogy feldobom az egész társaságot, elmondom minden ügyüket, ha engem nem vágnak sittre. Azt mondta, érdekli a dolog, beszélhetünk róla. Nem volt több apróm, szétment a vonal az automatában.

Akkor mentem be a szerkesztőségbe, hozzátok.

- Leskit még most is megtalálhatod, bármikor. Vagy nem?

Paula nem válaszolt. Nézték egymást. A férfiban remegni kezdett a vágy. A lánynak csodálatos teste van. Azért ezt-azt már ő is tudott a női testről, ha nem is forgatott színes pornólapokat, amelyekben a legkülönösebb pózok is láthatók voltak. Paulában éppen azt kedvelte, ami annyira meglepte és oly idegen volt számára az elején is: az, hogy a dolgait a legnagyobb természetességgel űzte. Képes volt vadidegen férfira rámosolyogni az utcán csak azért, mert tetszett neki a pasas, vagy, mert az úgy nézte őt. Mindig hangosan beszélt és nem válogatta meg a szavait. Nem érdekelte, ki hallja, ki nem. Úgy járkált a városban, mintha minden bolt, utca, ház, park, kocsi az övé lenne. Holott semmije sem volt.

- Menjünk hozzád - javasolta miután már egy órája sétálgattak. Theo a lány szemébe nézett. Kellett neki Paula, és eszébe sem jutott ellenkezni.